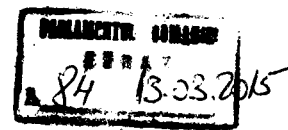

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

349
06.03.2015

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală*, inițiată de domnul senator PSD Șerban Nicolae (Bp. 646/2014).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală*, cu *modificările și completările ulterioare*, vizându-se, în principal, următoarele aspecte:

- redenumirea măsurilor preventive cele mai grave, și anume, arestarea preventivă și arestul la domiciliu, preconizându-se existența doar a arestării preventive cu două forme: arestul sever și arestul la domiciliu (modificarea art. 202 alin. (4) CPP);

- stabilirea unor condiții limitative în care să se poată face încătușarea unui inculpat față de care s-a dispus o măsură preventivă (art. 208 CPP);

- reglementarea duratei maxime a măsurilor preventive a controlului judiciar și a controlului judiciar pe cauțiune, propunându-se o durată de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea de prelungire, fără ca în cursul urmăririi penale durata totală pentru care au fost dispuse aceste măsuri să poată depăși 180 de zile. În cursul judecării se propune ca durata totală pentru care se poate dispune una dintre aceste măsuri să nu poată depăși 3 ani (completarea art. 215);

- stabilirea unui număr limitat de cazuri în care se poate dispune aducerea cu mandat de aducere a unei persoane care are calitatea de suspect sau inculpat (modificarea alin. (2) al art. 265 CPP, care în prezent prevede că "*(2) Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă această măsură se impune în interesul rezolvării cauzei.*").

II. Observații

1. Cu privire la propunerea de modificare a *lit. d) a alin. (4) al art. 202 CPP* menționăm faptul că denumirea actuală a măsurii preventive cea mai gravă – cea de arestare preventivă – se regăsea și sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, fiind deci una consacrată în legislația și doctrina procesual-penală română. Instituția arestului la domiciliu este una din noutățile aduse de reforma procesual penală materializată prin *Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale*, reglementarea arestului la domiciliu fiind făcută după modelul Codului de procedură italian, în scopul lărgirii posibilităților de individualizare a măsurilor preventive.

Totodată, precizăm și faptul că noua legislație procesual-penală reglementează expres caracterul excepțional al măsurilor preventive privative de libertate (arestul la domiciliu și arestarea preventivă), precum și caracterul subsidiar față de celelalte măsuri preventive (ele vor putea fi dispuse numai dacă luarea unei alte măsuri preventive nu este suficientă pentru realizarea scopului legitim urmărit).

În raport de cele arătate, considerăm că atât propunerile de modificare a art. 202 CPP cuprinse la pct. 1 și 2 din propunerea legislativă

cât și cele cuprinse la pct. 6-8, 10-18, 19-22 (având în vedere caracterul subsecvent al acestor intervenții legislative) nu pot fi susținute.

De asemenea, menționăm și faptul că prin reglementarea propusă la pct. 11 din inițiativa legislativă, respectiv, modificarea *art. 223 Cpp*, în sensul restrângerii cazurilor în care s-ar putea dispune de către un judecător măsura arestării preventive, pe viitor nu s-ar mai putea dispune măsura arestării preventive în cazul infracțiunilor de corupție, infracțiunilor săvârșite prin mijloace electronice, al infracțiunilor de spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, evaziune fiscală sau pentru orice altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mică de 10 ani. De lege lata, *art. 223 CPP* prevede că se poate dispune, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, arestarea preventivă pentru o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare.

Astfel, precizăm că, modificarea *art. 223 CPP* în sensul că se poate dispune măsura arestării preventive numai pentru o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 10 ani sau mai mare¹ ar fi de natură să limiteze posibilitatea judecătorului de a dispune luarea unei măsuri preventive față de un inculpat a cărui privare de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Sub imperiul Codului de procedură penală din 1968, potrivit *art. 148 alin. (1) lit. f)*, măsura arestării preventive a inculpatului putea fi luată dacă inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

În acest context, menționăm și faptul că o intervenție legislativă de această natură poate fi considerată ca afectând stabilitatea cadrului legislativ în combaterea corupției, ceea ce ar avea efecte indirecte și asupra MCV-ului.

2. Referitor la propunerea de completare a *art. 208 Cpp* de la pct. 3 din inițiativa legislativă, apreciem că nu se impune o astfel de intervenție legislativă pentru a introduce o reglementare deja existentă la nivel primar

---

¹ Chiar și în acest caz se poate dispune această măsură preventivă numai dacă, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

în *Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal*².

3. Intervenția legislativă propusă asupra art. 215 CPP este motivată de inițiator prin necesitatea de a pune de acord dispozițiile Codului de procedură penală cu *Decizia Curții Constituționale 712/2014*³ prin care instanța de control constituțional a admis "excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211-217 din Codul de procedură penală, (...) și constată că prevederile art. 211-217 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale".

Având în vedere faptul că prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală* s-a realizat punerea de acord a prevederilor art.211-217 din Codul de procedură penală cu dispozițiile constituționale invocate de Curtea Constituțională în decizia precitată, prin introducerea unor termene maxime pentru care măsurile preventive reglementate de aceste dispoziții legale pot fi dispuse, considerăm că modificarea propusă la art. 215 din Codul de procedură penală, prin pct. 4 din inițiativa legislativă, nu poate fi susținută.

4. În ceea ce privește propunerea de modificare cuprinsă la pct.24, respectiv, modificarea art. 265 alin. (2) CPP, în sensul stabilirii unui număr limitat de cazuri⁴ în care se poate dispune aducerea cu mandat de aducere a

---

² Art. 16 din *Legea nr. 254/2013*:

"Utilizarea mijloacelor de imobilizare

(1) *Folosirea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare nu este permisă decât în situații în care alte măsuri de menținere a ordinii și disciplinei în rândul deținuților nu au dat rezultate în una dintre următoarele situații:*

a) *pentru a împiedica evadarea în timpul deplasării deținuților;*

b) *pentru a proteja deținuții de autovătămare sau pentru a preveni vătămarea altor persoane ori producerea de pagube;*

c) *pentru restabilirea ordinii și disciplinei, ca urmare a opunerii sau împotrivirii deținuților la o dispoziție a organelor judiciare sau personalului locului de deținere.*

(2) *Mijloacele de imobilizare ce pot fi folosite în scopul prevăzut la alin. (1) se stabilesc prin regulamentul prevăzut la art. 15 alin. (3).*

(3) *Folosirea mijloacelor de imobilizare este permisă numai pe durata pentru care aceasta este strict necesară.*

(4) *Folosirea mijloacelor de imobilizare se face gradual, fără a depăși nevoile reale de imobilizare a deținuților, și încetează de îndată ce scopul intervenției a fost realizat.*

(5) *Utilizarea mijloacelor de imobilizare trebuie autorizată în prealabil de către directorul penitenciarului, cu excepția cazurilor în care urgența nu permite acest lucru, situație care este de îndată adusa la cunoștința directorului.*

(6) *Organele judiciare apreciază cu privire la aplicarea, menținerea sau îndepărtarea mijloacelor de imobilizare, pe durata prezentei deținuților în fața acestora."*

³ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211-217 din Codul de procedură penală

⁴ Se propune ca aducerea cu mandat de aducere să se poată face numai dacă suspectul ori inculpatul este cercetat pentru o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane,

unei persoane care are calitatea de suspect sau inculpat, precizăm că, *de lege lata*, textul prevede că "(2) *Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă această măsură se impune în interesul rezolvării cauzei.*". Considerăm că se impune menținerea reglementării *de lege lata*, având în vedere faptul că textul nu poate fi interpretat că orice suspect sau inculpat poate fi adus cu mandat de aducere fără a fi mai întâi citat, din coroborarea dispozițiilor alin. (2), (5) și (7) ale art. 265, rezultând că aducerea cu mandat de aducere a suspectului sau inculpatului poate fi dispusă numai motivat⁵.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Victor-Viorel PONTA

Domnului senator Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu
Președintele Senatului

---

o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, viol, lipsire de libertate, ultraj, ultraj judiciar.

⁵ Precizăm că împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală orice persoană poate face plângere dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime (art. 336 alin. (1) CPP). Potrivit art. 339 alin. (1) CPP, plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al parchetului. Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea, precum și celorlalte persoane interesate.